

BY SHOONLAEYINAING

ဆယ်ကျော်သက် ရင်ချန်သံ

အပိုင်း (၁)

"တော်တော့ ဆု၊ မငိုနဲ့ တော့"

"ငါ အရမ်း ဝမ်းနည်းတယ်ဟာ"

"ငိုနေလို့ လည်း ပြောင်းလဲလို့ ရမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"မျက်ရည်တွေက သူ့ဘာသာ ကျနေတာ မင်းသူရဲ့ "

ခွဲနဲ့ကာ ပြောနေသော ဆုအား ငေးကြည့်ရင်း ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စ
များကို မင်းသူ အသာအယာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"မှတ်တောင် ထားရဦးမယ်"

ငိုတဲ့ သူကငို ... ချောတဲ့ သူက ချောနဲ့ ...။

အပိုတွေ လုပ်လွန်းသော ဆုကို ကြည့်မရတော့သလို အိုဗာတင်း ကြုံ
က်လွန်းသော မင်းသူထက် ကိုလည်း ကြည့်မရတော့။

ဆိုတော့ကာ မမြင်ချင်တဲ့ သူက ရှောင်ထွက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဘ
ယ့်နှယ်ဗျာ။ ကျူရှင်ဝိုင်းမှာ ကျောင်းသူသစ် တစ်ယောက် တိုးတာနဲ့ ငိုတ
ယ်ဆိုတာ ဖြစ်သင့်လား။ ဒီဝိုင်းကို လူ ထပ်မထည့်ပါနဲ့ ဆိုပြီး ဆုက ဂျီ

ကျလွန်းလို့ မန်းလေးက ပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသား သစ်လေးကိုတောင် ဆရာမက လက်မခံခဲ့ဘူး။ အခု ကျောင်းသူသစ်ရဲ့ အမေကလည်း ဆရာမရဲ့ တပည့်ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဆရာမက အားနာပြီး လက်ခံလိုက်တာကို ဆု တစ်ယောက် ငိုလို့ မပြီးနိုင်တော့။

"ရှင်း၊ ဘယ်လဲ"

"အင်း၊ ခြင်း သွားခတ်မလို့ "

"ငါလည်း လိုက်မယ်"

"ကျွတ်စ်၊ ရှုပ်တယ်၊ မလိုက်နဲ့ နေခဲ့"

"ငါက လိုက်မယ်ဆို လိုက်မယ်ပေါ့၊ မင်းဘယ်တုန်းက ငါ့ စကားကို ငြင်းလို့ ရဖူးလို့ လဲ"

"ဘာ"

ပခုံးကို အတင်းလာဖက်ပြီး ခြံရှေ့ကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည့် မင်းသူထက်။ ဟုတ်ပါသည် ။ သူပြောတာလည်း မှန်သည် ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က မင်းသူထက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အငြင်းဝါကျတွေ မရှိတော့။ သူ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်သည့် စကားလုံးတိုင်းကို အမိန့်လို နာခံနေတတ်သည် က အကျင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်နေပြီ။

"သူ့သူ၊ မင်း ဆုကို ကြိုက်နေတာလား"

"ကျွတ်စ်၊ ခေါ်ပြန်ပြီ"

မင်းသူထက်ကို ကျွန်တော်က သူ့သူလို့ နာမည်ပေးထားသည် ။ ဒါကို မိန်းမဆန်တယ်ဆိုပြီး မင်းသူထက်က မကြိုက်။

"ငါမေးတာ တခြားနော် သူ့သူ"

"ဘယ်ကသာ ငါနှင်းကို ကြိုက်နေတာ မင်းသိသားပဲ"

"မသိပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ဆုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတူဘူး အိစီကလီနဲ့ တူနေပြီ"

"တော်ပါ၊ မနက်ဖြန် နှင်းကိုလက်စွပ်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့ ဦးနော်၊ ရှင်း"

"အင်း"

နှင်းဆိုတာက ဂုတန်းက ကလေးမလေး။ ရှင်း သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမဆိုတော့ ရှင်းနဲ့ ရင်းနှီးသည် ။ ဒါကြောင့် သူသူက ရည်းစားစာ ပေးတာ အပြင် ပိုးကြေးပန်းကြေး မှန်သမျှကိုပါ ရှင်းက ကူညီပေးနေရသည် ။ မင်းသူထက်သည် ကိုးတန်းဆိုသော အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် ပွေရှုပ်တတ်သည့် ကောင်ဆိုးလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။

"ဒါ တီချယ်ဝင်းတို့ စာသင်ဝိုင်းလား"

ခြံဝမှာ အသံစာစာဖြင့် မေးလိုက်သည့် ကောင်မလေးတစ်ဦး။ ကြည်လင်သော အသားရည်ရှိပြီး ပြောင်ရှင်းနေသော မျက်နှာပေါ်တွင် eyeliner တစ်ကြောင်းသာ ဆွဲထားသည် ။ ကျောလောက်ရှိသော ဆံနွယ်များကို အပြောင်သိမ်းကာ ချည်နှောင်ထားသည် ။

ပါးလွှာပြီး နက်မှောင်သော မျက်ခုံးတစ်စုံက ခပ်တန်းတန်းဖြင့်။ တီ

ရှုပ် ခပ်ပွပွ တစ်ထည်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ရောင်ဖြင့် တွဲဖက်ကာ ဝတ်ထားသည်။ ။ ယောက်ျားလေးစီး ကွင်းထိုးဖိနပ်ကို စီးထားပြီး နာရီ အနက်ရောင်ကလည်း လက်ကောက်ဝတ်တွင် ခန့်ခန့်ညားညား တည်ရှိ နေသည်။ ။ လက်ဖျံရှိ အကြောစိမ်းများကလည်း ခန့်ညားလွန်းလို့ မိန်းက လေးလို့ ပင် ထင်ရက်စရာမရှိ။

"ဟေးယူတို့ ... မေးနေတယ်လေ"

"အာ၊ ဆောရီး၊ မင်းပုံစံလေးကို သဘောကျလို့ ငေးမိသွားတယ်"

ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံမိတော့ သူ့သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ။ ကောင်မလေးကတော့ တခြား မိန်းကလေးတွေလို ရှက်မသွား။ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွေ ကွေးသွားအောင် ပြုံးကာ ဆက်ပြောသည်။ ။

"ကျေးဇူးပါ၊ ကိုယ်မေးတာ ဖြေလို့ ရပြီလား"

"ဆရာမ မရောက်သေးဘူး၊ မင်းက ဆရာမပြောတဲ့ ကျောင်းသူသစ် လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်နာမည် ရွန်းလဲ့ဇော်၊ ယူကရော"

"ကျွန်တော်က ရှင်းပါ၊ ရွန်း"

"ဇော်လို့ ခေါ်၊ ရွန်းက မိန်းမဆန်တယ် မကြိုက်ဘူး"

ကျွန်တော်က တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ ။ မင်းက မိန်းကလေး မဟုတ် ဘူး လားလို့ ပြန်မေးလိုက်ချင်သည်။ ။ ရှိစေတော့။ မိန်းမဆန်တာတွေ မ ကြိုက်ဘဲ အင်မတန် ယောက်ျားလေး ဆန်ချင်လွန်းသော မိန်းကလေး တွေလည်း ရှိတတ်သည် လေ။ ကျွန်တော်တို့ က စကားပြောနေသော်လည်း ဇာတ်လိုက်ကြီး သူ့သူက တိတ်ဆိတ်ကာ ခြင်းလုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ

သည် ။ ဒါပေါ့၊ သူက စတွေ့တဲ့ သူ ရှိန်အောင် ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်း နေတတ်သည် ။

"နာမည်က ရှင်း၊ တစ်လုံးတည်းလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆန်းတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ သူကရော"

"သူသူလား၊ သူ့နာမည်က မင်းသူထက်"

"ဪ ... ဒါနဲ့ တီချယ်က ကြာဦးမှာ လား"

"မသိဘူး၊ စောင့်ရဦးမယ် ထင်တယ်"

"ဒါဆို ကိုယ်အထဲမှာ ထိုင်စောင့်မယ်၊ ရမလား"

"အာ၊ ရတယ် လာလေ၊ မေ့နေတာ စကားပြောရင်းနဲ့ ၊ လာ အထဲဝင်"

ရွန်းလဲ့ဇော်ကိုခေါ်ပြီး အထဲဝင်လိုက်သည် ။ သူသူကတော့ ခြင်းလုံးတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလေရဲ့ ။

စာသင်ဝိုင်းက ရှင်းလင်းသည် ။ လေးထောင့် စားပွဲတစ်လုံး၊ ခုံတန်းရှည်၁ခု၊ ကျောက်သင်ပုန်း တစ်လုံး၊ ဒီလောက်သာ။ အိမ် အနောက်ဖက်တွင် တဲထိုးထားခြင်း ဖြစ်သည် ။ သက်ကယ်မိုးများက အေးချမ်းပြီး နေပြောက်လေးများ ထိုးနေသဖြင့် လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိသည် ။ လတ်ဆတ်သော လေပြေလေညှင်းများ အနည်းငယ် တိုက်နေသည် ။

"သူက ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ"

"ရှူး၊ တိုးတိုး"

ခုံ တ န်း ရှည် မှာ ထိုင်နေသည့် ဆံပင်ဂုတ်ဝဲနှင့် ကောင်မလေး၏

မျက်နှာမှာ မျက်ရည် စီးကြောင်းများ ဖြင့်။

"စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်လို့ လား"

"အင်း ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က ဆု"

သူ့ရောက်လာလို့ ငိုနေတာဆိုပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရင်လည်း
မကောင်း။ ကျောင်းသူသစ်သည် သွက်လက်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
ကောင်းဟန်ရှိသည် ။

"နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ် မလာသေးလို့ "

"မိန်းကလေးလား"

"အင်း၊ နာမည်က ငယ်"

"ယူတို့ ရွှေဘိုက နာမည်တစ်လုံးတည်းတွေ ခေတ်စားတာလား"

"ဟာ၊ မဟုတ်ပါဘူး"

"မသိဘူးလေ၊ ယူနာမည်ဆို ကြည့်ဦး၊ ရှင်းတဲ့ ဘယ့်နှယ်၊ အစမရှိ အ
ဆုံးမရှိ"

"ဟဟ၊ ပြောလည်း ပြောတတ်တယ်"

ရှင်းက ရယ်လိုက်တော့ သွားတတ်ကလေးဖြင့်။ အသားညိုပေမဲ့
ချောသည် ။ အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းဖြင့် ခန့်ညား
သည် ။

သူသူဆိုသည့် တစ်ယောက်နဲ့ မတူ။ မင်းသူထက်ကတော့ အသား
ရည်က ဖြူဥနေသည် ။ မိန်းကလေးဖြစ်သော ဆုတောင် သူ့လောက်မ
ဖြူ။ ပြီးတော့ မင်းသူထက်က ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြင့်။ အနက်ရောင် ဆံပင်က
တော့ ဘယ်လိုပြောပါ့၊ အင်း ... ချမိနဲ့ တူသည် ။

ချွမ်ဆိုတာက ရင်ခုန်တယ်ချာတိတ် ကိုရီးယားကားကို ပြန်ရိုက်
ထားတဲ့ တရုတ် version ထဲက မင်းသား။ တကယ်ပါ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊
လုံးဝ ချွတ်စွတ်။

"ဟေး၊ ရန်ကုန်သူ စောလှချည်လား"

ပြီးရွှင်ကာ ဝင်လာသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်။ ဒါက ငယ်
များ လား။

"ယူက ငယ် ဆိုတာလား"

"အံ့မယ်၊ ငါ့နာမည်တောင် သိနေပြီလား"

လွယ်အိတ်ကိုချကာ ဇော်ဘေးနား လာထိုင်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြ
သည် ။

"ငယ်က ချစ်စရာလေးပဲ"

"ဟမ်"

ရုတ်တရက်ကြီး တိတ်ဆိတ် သွားသည် ။ ငယ်က မျက်လုံးလေးပြူး
ကာ ကြောင်ကြည့်နေသည် ။ ကြည့်နေပုံလေးက ယုန်ပေါက်ကလေးနဲ့
တူပြီး တကယ်ကိုချစ်ဖို့ ကောင်းနေပြန်သည် ။

အပိုင်း (၂)

"ရှင်းတို့ ကတော့နော် ဝါကျဖွဲ့တာကိုတောင် သူသူသည် ဆိုတာက အရင်"

"အာ၊ ဆုကလည်း ဒီအတိုင်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည် မစဉ်း စားချင်တော့လို့ "

ဆရာမက မြန်မာစာ ဝါကျဖွဲ့ခိုင်းသဖြင့် စာရေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"အမလေးဟယ်၊ မစဉ်းစားချင်ရင်လည်း တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ဒီလောက် လူတွေ အများကြီးထဲကမှ ဘာလို့ မင်းသူထက်လဲ"

"ဒီအတိုင်း"

ဆူညံဆူညံအသံကြောင့် အနောက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ပါးတွေရဲ ကာ မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် လုပ်နေသူက ရှင်း။ လက်ချောင်းလေးတွေက သူ့ရဲ့ နားကို ကုတ်နေသည်။ ။

ဘာလို့ ရှက်နေတဲ့ ပုံ ပေါက်နေရတာလဲ ရှင်း ...

ဇော်နဲ့ မဆိုင်တာမို့ အရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး စာကိုသာပြန်ရေး နေလိုက်

သည်။

"မနက်ဖြန် စောစောလာနော်၊ သမီး"

"ဟုတ်၊ တီချယ်"

"လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ မမေ့စေနဲ့ နော်၊ ကျောင်းပြောင်း
လာတာ ဆိုတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရန်ကုန်မှာ ရော စာတွေ လိုက်နိုင်လား"

"ဟမ် ... ဒီလိုပါပဲ တီချယ်ရယ်"

"အင်း၊ မသိတာရှိရင် သူငယ်ချင်းတွေ မေးနော်၊ သူတို့ က အကုန် 1
to 10 ဝင်တဲ့ သူတွေ"

"ဟုတ်"

တီချယ်နဲ့ စကားပြောနေသော ရွန်းလဲ့ဇော်သည် တစ်မျိုးလေး ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိသည်။ ဘာကလဲတော့ ငယ် မပြောတတ်။ အရပ် ရှည်ရှည်က
လား။ free style လေးကလား။ စကားပြောပုံ လေးကလား။ သို့ပေမဲ့
မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အင်မတန် ချောမောနေသည် ကိုတော့ ငြင်းမရ။
မိန်းကလေး ဆန်ဆန် နဲ့နောင်းနောင်း လှပခြင်း မဟုတ်ပေမဲ့ သူက ခ
န့်ချော ချောသည့် ပုံစံမျိုး။

"ရှင်း၊ ဒီည မင်း ငါ့အိမ် လာအိပ်"

"ကျွတ်စ်၊ ဘာလို့ လဲ သူသူရာ"

"စာရှင်းပြဦး"

"မလာနိုင်ဘူး၊ ငါ့ဂိမ်းဆိုင် သွားမလို့ "

"ဒီည ၇နာရီ၊ အင်္ကျီတွေရော၊ စာအုပ်တွေပါ ယူပြီးလာခဲ့"

မင်းသူထက်ရဲ့ မျက်နှာသေနေဲ့ ခပ်တိုးတိုး လေသံက အထက်စီး ဆန်သည် ။ သို့ပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ တကယ် သွားလို့ မဖြစ်။ စာလည်း ကြည့်ချင်စိတ် မရှိသလို ဂိမ်းဆိုင်မှာ လည်း သီဟနဲ့ ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေသည် ။ ပြီးတော့ သူသူ့ အိမ်ကနေ ကျောင်းသွားရရင် အရမ်းဝေးသည် ။ အချိန်ပိုကြာပြီး အင်္ကျီတွေ ယူရတာနဲ့ ၊ ဘာနဲ့ ၊ အင်မတန် အလုပ်ရှုပ်သည် ။

"ငါပြောပြီးပြီနော်၊ မလာနိုင်ဘူးလို့ "

"အင်းပါ"

မလာဘူးလို့ ပြောသည် ကို သူသူက တစ်ချက်ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်သည် ။

"ဂိမ်းဆိုင်လာမလား၊ ငါ့သီဟနဲ့ ချိန်းထားတယ်"

"ဂိမ်းဆိုင်မသွားနဲ့ ၊ ငါမင်းကို အိမ်မှာ စောင့်နေမယ်"

"သူသူ၊ ငါ မလာဘူး ပြောထားတယ်လေ"

"ဒါ မင်းအပိုင်းပါ ကြိုက်သလိုလုပ်"

မင်းသူထက် နောက်ထပ် ထပ်ပြီး ပြုံးမိပြန်သည် ။ ရှင်း အကြောင်း
ကို မင်းသူထက် အသိဆုံးပါ ...။

"ဆု၊ အိမ်က လာခေါ်နေပြီ"

"နင်ရော မပြန်သေးဘူးလား ငယ်"

"အေးဟယ်၊ ဒီနေ့မှ ဘာလို့ နောက်ကျနေလဲ မသိဘူး၊ ငါ ဗိုက်ဆာ
နေပြီကို"

"လာကြိုမှာ ပါ၊ စောင့်လိုက်ဦး၊ ငါသွားပြီ"

"အေးအေး"

ဆုကို ပြုံးပြပြီး အနောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်ကို မှီ
ကာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ရွန်းလဲ့ဇော်။ လက်ပိုက်ပြီး စိမ်ပြေနပြေ ရပ်
ကြည့်နေသည် ။

"ရန်ကုန်သူ ... မပြန်သေးဘူးလား"

"ကိုယ့်နာမည် ရွန်းလဲ့ဇော်လေ ငယ်ရာ၊ ဇော်လို့ ခေါ်"

"လဲလို့ ခေါ်လို့ မရဘူးလား"

"မရဘူး၊ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ ဇော်လို့ ပဲခေါ်"

နာခေါင်းရှုံ့ပြီး မဲ့ပြသော ငယ်သည် ကလေးဆန်သည် ။ ဗိုက်ဆာနေ
ဟန်ရှိပြီး မျက်နှာက ဆူပုတ်နေသည် ။

"ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးရမလား"

"ငါ့အိမ်က ဝေးတယ်နော်"

"ရတယ်၊ ကိုယ့်မှာ အချိန်တွေ ပေါတယ်"

"ခုပဲ ၅နာရီ ထိုးနေပြီလေ၊ နင်ပြန်ရင် နောက်ကျမှာ ပေါ့ ပြီးတော့
တစ်ယောက်တည်းကို"

"Wait ကိုယ့်ကို စိတ်ပူနေတာလား၊ မပူနဲ့ ကိုယ်က အေးဆေး"

ငယ်က နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြောနေသလောက် သူက ကိုယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ရူးနေ
လားမသိ။ ရန်ကုန်သူတွေ ဒီလိုပဲ ထူးဆန်းတတ်သည် လား။

"နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပဲ သုံးလို့ မရဘူးလား"

"Sorry ... ကိုယ် အကျင့်ပါနေလို့ ပြင်ပါ့မယ်"

"ငါ့ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ အဆင်ပြေရင်လည်း မြန်မြန် လိုက်ပို့ပေး"

"Okay တက်"

ဝူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသော ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ထိုင်လိုက်ရသ
ည် မှာ အသည်း တအေးအေးဖြင့်။

"ဇော်၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းဟဲ့"

"ဟဟ၊ နင်ကြောက်လို့ လား"

"မ ... မကြောက်ပါဘူး"

ကြောက်ရင် ကြောက်တယ်ပေါ့။ ဟန်ဆောင် နေသေးတယ်။ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကိုပိုပြီး အရှိန်ဖြင့် ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းဆိုနေ"

"Ha ha ha"

"မရီနဲ့၊ အရူးမ"

"တီတီ ..."

အိမ်ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်သံကြောင့် မင်းသူထက် ခြံတံခါးကို အမြန် ပြေးဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"၁၀မိနစ် နောက်ကျတယ်၊ ရှင်း"

"ကျွတ်စ်၊ မင်းက တကယ့်ကို အရှုပ်ထုပ်ပဲ၊ သူသူ"

"စကားမများ နဲ့၊ နားငြီးတယ်"

"သီဟ ဂိမ်းဆိုင်မှာ စောင့်နေတော့မှာ ပဲကွာ၊ အားနာစရာကြီး"

"မင်း အရမ်းစကားများ တယ် ရှင်း၊ မင်းက တကယ့် ဗောဓိ"

"ဘာ ... မင်းကြောင့်လေ"

သူ မသိဘူးဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ပြကာ အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ သူသူဆိုသည် မှာ ထိုကဲ့သို့ ဆိုးသည်။ သူ့ စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်မှန်း သိလို့ တမင်ဆိုးပြီး အနိုင်ကျင့်နေတာ။ အတော်လေး မုန်းဖို့ ကောင်းသည်။

"မြန်မြန်လာ၊ ကြာတယ်"

"အင်းအင်း၊ လာပြီ၊ ငါဆိုင်ကယ် ထားနေလို့ ပါ၊ အခု လာပြီ"

"ရော့၊ မင်းအတွက်"

"သော့ချိတ်ကြီး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"မလိုချင် ပြန်ပေး"

"နေပါဦး ဗောဓိရာ၊ အပြာရောင်လေးဆိုတော့ လှသားပဲ၊ ယူထားလိုက်မယ်"

"ဘယ်လိုကောင်မှန်းကို မသိဘူး"

မင်းသူထက်က သော့ချိတ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ပြုံးနေတော့လည်း ကလေးလေးနဲ့ တူသည်။ သို့ပေမဲ့ အပြောအဆိုတွေကတော့

တစ်စက်ကလေးမှ အချိုးမပြေ။ အမြဲ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ သာ နေလွန်းလို့ မြင်တဲ့ သူတိုင်း ပြေးရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သည် ။

"မင်း အပြာရောင် ဝယ်လာလို့ ကံကောင်းသွားတယ် မှတ်ပါ"

"ဪ ဝယ်ပေးတဲ့ သူတောင် ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေရဦးမယ့် သဘော"

"ဒါပေါ့"

"မင်းရော ငါ ဘာအရောင်ကြိုက်လဲ သိလို့ လား"

"သိသားပဲ အဝါလေ၊ အလကား အူကြောင်ကြောင် အရောင်"

ဘာ အဝါရောင်ကပဲ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရသေးတယ်။

"သူသူရာ မင်း စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်တိုင်း ဘာလို့ ရိုက်သတ် ချင်စရာ ကောင်းနေရတာလဲ"

"ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ..."

"အင်း"

"ငါက မင်းသူထက် ဖြစ်နေလို့ ပဲ ရှင်း"

တောင် ... တောင်

ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းသံက မြည်ဟည်းနေသည် ။ သက်ဆိုင်

ရာ အခန်းကိုယ်စီကို ပြေးဝင်ရင်း ကျောင်းသားအားလုံး ရှုပ်ယှက်ခက် နေသည်။ ။

"မင်္ဂလာပါ၊ ဆရာမ"

"ထိုင်ကြ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆရာမ"

ဆရာမက အခန်း တစ်ခန်းလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ရွန်းလဲ့ဇော်၊ မရောက်သေးဘူးလား"

"မလာသေးဘူး၊ ဆရာမ"

"စောစောလာလို့ ပြောထားတာကို"

ငယ့်ဖြေသံကြောင့် ဆရာမက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ။ ဇော်က လည်း ဇော်ပင်။ ငယ်တို့ ဆို နာရီကတည်းက ကျောင်းရောက်နေပြီ။ အခု ဇွန်ရီထိုးပြီး ၁၀မိနစ်ပင် ကျော်နေပြီ ရောက်မလာသေး။ ဆရာမ က အိမ်စာစာအုပ်တွေ လာ ထပ်ခိုင်းနေသည်။ ။

"တီချယ်၊ ဝင်ခွင့်ပြုပါ"

တံခါးပေါက်မှာ ကြည့်လိုက်တော့ ဇော်။ ဇော် အနောက်မှာ တော့ ရှင်းနဲ့ မင်းသူထက်။ သူတို့ ၂ယောက်ကတော့ အထူးအဆန်း မဟုတ် တော့။ ရှင်း တစ်ယောက်တည်းဆို ကျောင်းလာတာ စောတတ်ပေမဲ့ မင်းသူထက် အိမ်သွားပြီး အိပ်ရင် ၂ယောက်သား အမြဲ ကျောင်း နောက်ကျသည်။ ။

"သမီး ဝင်လာ၊ ဟို၂ကောင် အတန်းအနောက်မှာ သွားရပ်ပြီး လက်မြှောက်ထားစမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဆရာမအပြောကြောင့် ရှင်းတစ်ယောက် သူသူအား လက်သီး ထောင်ပြသည်။ ပုံမှန်ဆို ၁၀မိနစ်လောက် အဆူခံရမှာ ... ခုတော့ ဇော် ကိစ္စရှိသေးလို့ မဆူသေးတာ ဖြစ်သည်။

"ဒါက ကျောင်းပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသူသစ်၊ နာမည်က ရွန်းလဲ့ ဇော် သမီး ဘယ်နားမှာ ထိုင်မလဲ"

ဇော် အရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေသည့် ငယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ငယ်ကလည်း လက်ပြပြီး သူ့နားမှာ ထိုင်ဖို့ ပြောသည်။

"ဒါဆို ငယ်နဲ့ ထိုင်လိုက်၊ နောက်နေ့ နောက်မကျစေနဲ့ နော်"

"ဟုတ်၊ တီချယ်"
